

VARGA IMRE

Készre

ezután soha már, se kész gondolatra, se ismert érzésre ne írjam rá nevem. Eldobni legyen merszem. Ami alakul, alakít mindig, inkább legyek az. (Ide idézet kén', ami körül. Hadd mondódjak ellent most.) Gyűlnek másnak a készek. Készletszerűen. A teremtő fény, a forrás csobogása, érzékek egymásba veszése, mindeffélék (olvashatók már tőlem is). A készen legalább ennyicskét pontosítani; árnyalandoó részlet. Nem visszakozás(om) ez, kiszűrése inkább, ami jön-megy, időleges. Teher. Honnan tudható, csattan a kérdés, mi az eleve otthonos. Az igazán, eleve honos. Hanem: mégis mások vannak helyette. Csupa idegen. Valaki a konyhából dobot püföl, egy tó beleér az előtérbe, kész röhej.

Ami kész, a készletbe vissza. Lehet nevetni enélkül is. Nincs semmi elkezdeni. (Ha csak ez a tulajdonrag nem...)

Nem kell túlzottan készülődöd sem, bár ami adott (hiúság nélkül), vedd el. Ami igazán van, megjelenik.

1997. március 1.

Új hét

Az éjszaka bódító, súlyos illataival bezárul, de a mélyén a fény csírázik már, két ragyogó-zöld sziklevélkével pitymallik. Megéledünk mindenből: füvekből, zöld ágból s az ablakba loccsant izzó kékségből. Bennünket él a bezárulás, s ahogy rögvést kitar minden levegővétel. A megfordulásban benne újra testesülésünk sárga somfavirággá, kék jácinttá, ibolyává, duzzadt pirosas rebarbara-rüggé, számócalevéllé. Éljük a tér minden rejtett részét, a zöld lobogást sorsunkkal, az ágak jelentését időnkkel. Új hét, új életek medre lüktet velünk örökké.

1997. március 29.

A magányt veled

Mezítelen. Jósága, szépsége, igaza szertehányt ruhák. Homokfuvatok, dombok, sziklák, kőtömbök a láthatáron. Puszta, kopár. Mint egyetlen; kimondhatatlanul a szájbán. Sajog tőle az íny. Rózsák között melle, arca, nyaka csurom vér. Combjai kettős tüzebe fogva. Lángodban égek, tagjaim ropognak, sikoltnak, elemészt. Magadba fordít a láng csontomig. Már nincs a test, enyém, tied, az időnk sánccából kiváltva. Egy szóként hangzunk parázsról fakadva, belőlem hallgatod magad. Tőled szólok én. A szél elragad, sikolt a Nap. Magába ránt és kivet pillanatonként. A megszűnésünkkel leszünk közös szó; kétségtelen. Az egünkön magasan állt a fény. Szószentület. A magány sötétjét betöltöm veled.

1997. augusztus 1.

RUTTKAY SÁNDOR: ÉVA (1989)